

Forfatter: Lyschander, C. C.

Titel: C. C. Lyschander's digtning 1579-1623

Citation: Lyschander, C. C.: "C. C. Lyschander's digtning 1579-1623", i Lyschander, C. C.: *C. C. Lyschander's digtning 1579-1623*, 1989, s. 263. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-lys-chander-shoot-idm139705696826768.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: C. C. Lyschander's digtning 1579-1623

KONGENS HAVFN

høes

KØBMANDSHAVFN

vdi Galandt

Funderis/byggis/fuldendis/och

offuerantuordis

GUD OC RIGET.

MErcurius kaster Ancker vnder Sælands land,
Vdi skønniste Haffn som findis kand
Offuer alle de Norde Rige,
Men *Solen* oc *Mars* haffuer bygt nu der hos
En anden, er werd fem tusind meer roes,
Saa faa vide wi hendis lige.
Neptunus hen vnder det dybeste huell
Hand saae den gierning, hand howet ey vel
Mand ville i Stranden bygge,
Hand samlet Haffguderne, Frender oc Ven,
Tog *Eolum* met oc rycte der hen,
Den gierning at driffue til rygge.
Hand spillet der for vnder Bølgen hin blaa,
Baade Demning oc Vold skyllet hand der fra,
Oc listelig vandt den Hauffne,
Der stoed mand oc vndrede paa,
All Danmarck maa giøre huad det formaa,
Det er icke verdt en Auffne.
Oc *Mars* som ellers er fredig i sind,
Hand skulmet om freden oc blegnet om Kind,
Hans gierning gick saa vdi grunde.
Her gielder ey Vaaben, Spiud eller Skiold,
Thi maa ieg lide den offuervold,
Mig til mangelen mødiger stunde.

264

Men *Solen* rand op, gaff skinnende dag,
Det kostede hende fuld ringe wmag,
Neptunus hand maatte at dørre,
Hun sætte mellem hannem oc sig et skell,
Der vaar ey i Haffuet saa sterck en Hell,
Som det kunde rocke oc røre.
Befestet den Hauffn saa midler stund,
Met haardeste Kamp aff dybeste grund,
Som Bølgen kand alderig bryde.
Der alting vaar ferdigt: Den *Soel* biuder til,
Wi maa *Neptuno* leuere et spil,
Til gest ville wi hannem biude.
Hand laa saa mechtig der vden faar,
De obnede hannem saa lidet et skaar,
Hand brød det hen vd saa vide,
Det varede neppe en haande stund,
Før Demning oc Dige vaar slaget i grund,
Paa platzen kunde ingen ham bide.
Hand tenckte, hand haffde den Seyer i haand,
Oc faldt der ind met sligt huellende vand,
Som Fossen aff høyeste Klippe,
Hand strømmet der ind met styrcke oc lifff,
Oc tuingde met sig baade Ancker oc Skiff,
Met nød kunde de vndslippe.
Hand heffuet sig op saa høyt vnder land:
Nu tuinger mig vd ingen Verdens mand,

Den skantz vil ieg beholde.
Solen hun skinnet saa mild der veed,
Velkommen *Neptune*, kun sæt dig need,
Jeg haffuer dig i min volde,
Du stundet her ind dig selff til meen
Oc haffuer nu lagt dig Bolten om Been,
Din lycke saa maat du nyde,
Nu skalt du mig tiene Nat oc Dag,
I alle min gierning, driffter oc sag,
Som ieg vil offuer dig biude.
Oc *Mars* du gjorde det store hoffmod,
Skalt du oc tiene til Haand oc foed,
Jeg giffuer dig i hans volde,

265

Naar hand skal giøre sig nogen wmag
Skalt du hannem bæere paa ryg oc bag,
Met alle sine Vaaben oc Skiolde.
Der stod omkring den menige mand,
De prisede *Solen* met Mund oc Haand,
Som kunde slig Seyer vinde,
Oc alle de Guder paa steden vaar,
De ringede sig der inden for
Met frydefuld moed oc sinde,
Oc *Solen* til ære, oc *Mars* til gauffn,
Da lagdis de Skibe strax i den Hauffn,
Hen vnder de Lande side,
Oc som den glæde stoed aller bæst,
Bød *Maanen Solen* at være sin gest,
Paa samme baad' sted oc tide.
Solen trener sig for inden Skibsboer,
De Guder fulde met baade liden oc stoer,
Alting glædde sig der inde,
Tuct, ære oc fryd hørdis i huer vraa,
Oc Guderne monne for Borde gaa,
Saa villig loed de sig finde.
Ceres hun sette dem Mad paa Disk,
Bacchus vaar milder, lystig oc frisk,
Hand skencket i Kander oc Kruse.
Mars ladde sine stycker, varet paa met flid
Naar *Bacchus* skencket oc det vaar tid,
Begyndte hand fast at ruse.
Hand loed sig høre saa langt aff leed,
Baade Himmel oc Jord de røstet der veed,
Det maatte *Neptunus* lide.
Mig tyckte det vaar en vnderlig ting,
Apollo oc *Musæ* stoed i den ring,
Stoer ære dem huer monne vide.
Den gammel *Apollo* hand træner her for,
Met sider Kappe oc hengende Haar,
Met gyldene Kar vdi Hænde,
Hand gjorde sin tuct, som der er seed,
Saa hederlige bøyede hand sig need
For *Solen* i Knæ at stande,

266

Hand heffuede an met sind oc mod,
Gud være dig euig oc altid god
Du skinnende *Søel* oc milde,
Gud signer din anslag oc fører dem fort,
Wi vndrer der offuer, huor de ere giort
Met lykkelig raad oc snilde,
Hand pryder din Krone, hand merer din Land
Til Verdens ende, i vildeste strand,
Som ingen aff dine før kunde,

Hand giffuer dig lyst met Hierte oc Sind,
Du bygger dine Riger her runden omkring
Saa festelig alt aff grunde,
Oc haffuer dig set fast mere i gier
End alle vore Konger, huor mange de er,
De bygde i deris tide.
Hand merer din Rystning saa mangefold
Met alleslags Vaaben, Verie oc Skiold,
Som nogen i Verden vide.
Her haffuer hand ladet paa samme sted
Dig bygge det Husz, som alle vel veed,
Her om haffuer faa sine lige,
Oc fyldt det op, baade offuen oc need
Met atskillig Rystning saa mange leed,
Som ingen mand kand vdsige,
Oc det wi alderig tenckte før,
Her vnderlig sætter dig Hauffnen for Dør
Mod Veyret oc Vandsens villie,
Den samme Euige rige Christ
Baade sligt oc andet haffuer beuist,
Den ære wi hiem ville stille.
Oc som vden hannem kand intet bestaa:
Ved hannem wi meget oc alt formaa,
Hand vilde her tage i volde
Konge oc Land, baade Husz oc Hauffn,
Sig til ære, vort Rige til gauffn,
Sin fyrm der offuer at holde.
Oc som hand effter Naturens skick
Quæger vort Legem met Win oc Drick
Som ieg haffuer her i haande,

267

Hand vilde saa styrcke baade Hauffn oc sted,
Husz oc Rystning oc Folckene med,
Som skibe her vd fra lande,
Oc som her inden er mangen taar,
For huer beskytte fem tusind Aar,
Heffuet saa det Beger til Munde.
Vulcanus oc *Mars* de glæddis der ved,
Oc loed sig høre saa mangeleed,
Før Skaalen vaar aff til grunde.
Den ædelig *Soel* befaldt det vel,
Tog Begeret an, gjorde samme skel
Den Himmelske Gud til ære,
Saa gjorde de andre huer i sin reed,
Til dagen hand skred, oc *Solen* gick need,
Saa vaar det ey lenger dære.

Gud signe den *Soel* oc verre hende goed,
Som hielper sine Land oc Riger paa foed,
Jo lenger oc alt jo mere.
Gud signe den *Soel*, Gud være hende blid,
Som icke forglemmer i glædens tid
Sin Himmelske Gud at hære.
Gud lade hende skinne i mange Aar,
Men Danmarcks oc Norrigis Rige staar,
Oc Himmel oc Jord kand vare,
Gud styrcke hendis Velde met lycke oc fred,
Wi oc voris Børn maatte glædis ved,
Baade her oc i Engle skare.

268

269